

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: B. K.

Cím: Ézer éhes osztrák gyer-
mek között

Forrás: Pesti napló

Bp.

(Hely)

1918 VIII/7

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

361.85

Hely

Idő

"1918"

Személy

Helyszám

Ezer

éhes osztrák gyermek között

#

Este hat órakor ezer osztrák nyaraló gyer-
mek érkezett gözönsön a Petőfi-téri hajóállomásra.
A kis osztrák vendégek mindössze egy óráig időz-
tek Budapesten, meghallgatták a hajóállomásra
rendelt katonazenét, azután tovább hajóztak le
Bácskába, Palánka községbe. Kimentem a hajó-
állomásra, ahol mindössze néhány hivatalos szem-
ély tartózkodott. Egy ezredes és a nyaralattási
akció kormánybiztosa, nejével és titkársaival.
Több senki.

— A mai fogadtatás nagyon diszkrét, sajnos,
nem uszonáztathatjuk meg a kis vendégeket, —
jegyezte meg a kormánybiztos.

Megérkezett a hajó. Óriási „hoch“-kiáltások.
Sivít és hochol ezer kis osztrák. A dunaparti ho-
telek ablakaiból kendőlobogtatással és csókdobás-
sal üdvözlik a kis osztrákokat a vendégek. Kön-
nyen megérthető e roppant lelkesedés, hiszen a
hotellakók testvérei a kis nyaralóknak. Ők is
bécsek.

Bemegek a hajóba, közelebről akarom
megnézni a gyermekeket, beszélni akarok velük.
Amint a hajóba lépek, egy szikár, csontos, fel-
ügyelődő lép elé. Néhány német szót mond, és
azzal kezembe nyom három képeslapot, dobjam
egy postkasztliba, — mondja. — Csak amikor
már kezemben voltak a képeslapok, akkor kért
bocsánatot, hogy ő nem szállhat le a hajóról,
azért kéri engem a lapok feladására. Néhány
perc múlva ismét hozzám fordult és azt kér-
dezte, hogy mikor kapnak már tejet és vajaszem-
lyét. Megnyugtattam, hogy — sajnos — nem
kapnak. Nagyon lehorgasztotta fejét erre, vissza-
kérte az előbb átadott egyik képeslapot és kitö-
rölt belőle egy mondatot, melyet még — mint
mondta — a Pestre való érkezés előtt írt. Ránéz-

tem a képeslapra, ez volt a mondat: „In Buda-
pest werden wir sehr schön mit Milch und
Buttersemmeln gelabt werden“. A Buttersemmeln
szó a mondatban vastagon alá volt húzva, a
semmeln szót pedig megegyszer. A felügyelő-
nő, úgy látszik, súlyt fektetett arra, hogy feltét-
lenül észrevegyék, hogy ő Pesten Buttersemmelnt
evett. Sajnos, nagyon csalódott ebben szegény
éhes nő, de ennek dacára is azt mondta, hogy
nagyon reitzend ez a Pest.

Miközben így beszélgettem a csontos osztrák
nővel, összecsoportosultak körülöttünk a nyara-
lásra vitt gyermekek, mind kérés szemekkel bá-
multak reám. Látszólag rajtuk, hogy vártak vala-
mit. Nem voltak vigak, de még élénkek sem, bá-
natosan nézdegéltek körül, kutattak szemükkel,
nyilván azt a bizonyos Milchet és Buttersemmelnt
keresték, amiről Bécsben annyit hallottak. De
hiába, szegények nem kapták meg, ehelyett a
magyar- és osztrák nemzeti himnusszal vigasztalta
őket egy katonai zenekar.

Több kis osztrák gyerekkel beszéltem a hajón.
Nagyon csúnyán néznek ki. Soványak, némi arc-
színük van ugyan, de a rossz táplálkozás hiányát
mindegyik magán viseli. Valamennyien Bécsből
jöttek, néhányan Melk és Krems nevű osztrák he-
lyiségekből. Igen egyszerűen öltözöttek, épp olya-
nok, mint a mi kis szegényeink, csunya gyári cipő
és durva szövötruha van rajtuk. A legtöbb odahaza
egy héten csak egyszer kap húst. Többben azt mon-
ták, hogy három hét alatt mindössze egyszer ettek
húst, de annál többször spenótot. Volt három ár-
vaházi növendék a gyermekek közt, (ők is heten-
ként egyszer esznek húst) és két kis, tipikus pro-
letárgyerek. Felöltő nem volt rajtuk, a hűvös idő-
ben úgy dideregtek, valami rongyos kendőfélelben.
Kérdéseimre elmondták, hogy anyjuk saját kendő-
jét vágta három részre és azt adta felöltő helyett

a nagy utra. Valóban, szegény, kiéhezett gyerme-
kek ezek, az ember, ha látja, nem tudja sajnálni
tőlük, amit előlünk esznek meg. Harminc zsák
lisztet raktároztak el a hajóba, a kicsinyek ré-
szére, meghaló volt, amikor mint valami csodát
nézték a duzzadozó, fehér liszttel teli zsákokat.

Mikor távozóban voltam a hajóról, egy asz-
szony, az egyik bécsi gyermek pesti rokona egy
üveg kávét és nagy fehér kenyeret vitt be kis ro-
konának a hajóra. Alig adta át az üveg kávét és
szelte meg a nagy kenyeret a pesti asszony, a ha-
jón lévő gyermekek megtámadták. Rárontottak,
nem kérlelték, hanem követelték, hogy ossza szét
köztük a kenyeret. Oly hangon és olyan fellépés-
sel, aminőt gyermektől még nem láttam. A szegény,
megijedt asszony nem tehetett másképp, szeletekre
kellett vagdosnia a nagy fehér veknit, szét kellett
osztania az éhes osztrák gyermekek között.

Mikor a hajó elhagyta a partot, a katonazene-
kar az osztrák nemzeti himnuszot játszotta. A gyer-
mekek bánatosak voltak, nem is énekeltek a zené-
vel. Lehorgasztott fejjel hajóztak tovább, látszólt
rajtuk, hogy nem voltak megelégedve a pesti fo-
gadtatással. Többet vártak Pesttől. Nem kapták
meg a tejet és a Buttersemmelnt. Nem hiszem, hogy
azt valaha is megbocsássák Pestnek.

B. K.